

Blokade af Panum. 27. november i København. Foto: universitetsavisen

TEMA: Tilbage til fortiden
Unge i et workfare-system
En generation af unge på barrikaderne

FÅ HURTIGT FREMDRIFTSREFORMEN SMIDT HELT UD!

Verdenshistoriens største løgn

Kapitalismens 'ny verdensorden' har udviklet sig med gigantskridt siden de kontrarevolutionære processer i Europa, der tog fart i det dramatiske år 1989. Eller måske vil det være mere præcist at konstatere, at udviklingen foregår som kæmpehop baglæns - tilbage til fortiden. Alle det 20. århundredes sociale landvindinger, opnået i hårde og ofte blodige kampe, gennem revolutioner og krige, er på vej til at blive rullet tilbage og annulleret.

Nogle husker måske imperialismens statsmænd og -kvinders løfterige fortælling fra 1989 og deromkring: At verden efter 'socialismens fald' bevægede sig ind i en helt ny periode med varig fred og en hidtil uset social fremgang for folkene.

Et kvart århundrede senere kan det slås fast, at det er gået stik modsat.

At fortællingen fra dengang om en ny guldalder for menneskeheden var et gigantisk propagandabedrag: Det er den nyere verdenshistories største løgn. 'Større' end Chamberlains berygtede 'Fred i vor tid'.

Kæmpehoppene baglæns sker på de sociale og politiske felter: Her går det tilbage til før verdenskrigene, før revolutionerne, tilbage mod det 19. århundredes natvægtersamfund. Men den tekniske og videnskabelige revolution kan ikke stoppes. Den spændes for kapitalismens og imperialismens vogn. Den drives frem af kravet om mere profit og øget udbytning. Intet område, intet felt, ingen side af menneskelivet eller naturen er undtaget.

IT-revolutionen har ikke bare ført til en hidtil uset tilgang til kommunikation og viden, men også til et uhyrligt globalt overvågningssamfund, der har dømt '1984' ude som idyllisk fortid. I det moderne kapitalistiske samfund er der ingen ret til privatliv. Alle er en potentiel trussel, en kommende terrorist.

Gigantiske globale spionnetværk, med det amerikanske NSA på toppen, registrerer mobilsamtaler og internettrafik. Din computer snakker højt og længe.

Kapitalismens og imperialismens medfødte og systemindbyggede plager: de økonomiske kriser og de stadig mere brutale og teknisk raffinerede krige er fulgt med ind i den ny verdensorden, og kunne ikke andet. Det har betydet en ud-

vikling af stærkt militariserede og autoritære overvågnings-samfund, hvor politisk protest og modstand udgrænses og kriminaliseres.

EU – Den europæiske Union – er en levende, eller rettere syg, illustration af verdenshistoriens største løgn. De gamle europæiske kolonimagter er på banen igen på alle kontinenter, nu i tæt forbund med USA og NATO. Europæiske soldater står på vagt for udplyndringen af de afhængige lande og kontinenter.

De nationale demokratier i euroland er sat ud af kraft. Valgte regeringer udskiftes under akutte kriser, og trojkaen EU, ECB og WTO's foretrukne indsættes.

De lovede sociale fremskridt er makuleret sammen med de faktiske og allerede opnåede sociale landvindinger, der står for fald i den nyliberale storm, som unionen har traktatfæstet. Nye tal fra EU's statistiske kontor eurostat fortæller at 24,8 pct. af EU's befolkninger eller næsten en fjerdedel i 2012 var truet af fattigdom eller social isolation. Tallet er nu på 124,5 millioner mennesker og øges stadig.

I EU-Danmark har vi set forvandlingen til en militariseret og krigsførende nation med politistatslignende træk. Og vi ser velfærdsgoder, vi har været stolte af, knække og forsvinde som træer i et efterårsstormfald. 'Røde' og blå regeringer har forvandlet Danmark til en trist globaliseret EU-stat.

25 år efter 'socialismens fald' og løfterne om en 'ny verdensordens' velsignelser gennemlever Danmark og EU – ja, hele det kapitalistiske og imperialistiske verdenssystem – en politisk og økonomisk krise, som i omfang minder om 1930erne og krisen under og lige efter 2. verdenskrig. Arbejdernes og folkenes tiltro til systemet og dets institutioner og organisationer (som trojkaen, NATO osv.) er ved at være væk. Kravet om forandring vokser sig stadig stærkere.

Kapitalismen kan ikke holde sine løfter. Det er et system, som sikrer de rige på de manges bekostning. Nogle hundred håndfulde milliardærer og euromillionærer har det godt. Alle andre får det mere skidt. Det kan ikke holde. Et revolutionært alternativ presser sig på.

Redaktionen 10. december 2013

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politisk
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 400 kr.

Institutioner
1 år 500 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
17. januar 2014
Deadline næste nr. 10.01.14

KV2013: Status quo og en bevægelse mod venstre

Der findes en journalistisk tommelfingerregel for lokalvalgsresultater, som siger at den generelle landstendens afspejler sig med en tredjedels effekt ved kommunal- og regionsvalg. En landspolitisk frem- eller tilbagegang vil slå igennem, men med afsvækket effekt.

Enhedslisten gennembrød alle 'regler' og tredoblede sin stemmeprocent. Partiet gik med 215.941 stemmer fra 2.3 pct. til 6.9 pct. - og fra 14 til 117 byrådsposter.

Dermed blev det valgets suveræne sejrherre – i et felt der stort set kun talte 'vindere'. Alle - på nær ét parti – jubede. Selv et parti som De konservative var glad og tilfreds: Tilbagegangen mindre end forventet.

Alle var vildt begejstrede over valgdeltagelsen, som sneg sig op over 70 pct. Den kostbare og massive kampagne for at få folk lokket til at stemme havde givet pote.

Resultatet var temmelig meget status quo: En lille fremgang for V, en lille tilbagegang for S. 'Rødt' flertal og S-borgmestre igen i de fire største byer, blå plamager og V-borgmestre i en stor del af landet.

På landsplan var det nærmest 'dødt løb mellem blokkene, som klicheen siger. 46.8 pct. til 'rød' blok, 48.4 pct. til blå, 5 pct. til andre. Og så de blanke og ugyldige og dem, der alligevel blev væk. Ved regionsvalgene var andelen af blanke stemmer meget stor. Nogle steder lige så mange som stemte på Enhedslisten.

I den almindelige begejstring, på valgnatten - krydret med spændingen om navne på poster og ben - var der kun en enkelt taber. Det var SF, og det lige så suverænt som liste Ø var vinder. Partiet tabte hen ved to tredjedel af stemmerne fra lokalvalget i 2009, hvor det stod på toppen af en forventningsbølge til en 'rød' regering og af lede ved nullernes VKO-regime.

Fire år senere er SF et nedslidt regeringsparti, der straffes som den største løftebryder og juniorpartneren i en borgerlig EU-nedskæringsregering, og Enhedslisten står med en god bid af stemmerne.

Det mest interessante ved det lokale valgresultat er måske det landspolitiske perspektiv: Enhedslistens strategi og taktik og hele politik er som bekendt at drive 'rød' blok til venstre. Det er i færd med at vedtage et nyt partiprogram, skræddersyet til rollen som venstrelibi.

Liste Ø's kraftigt styrkede position efter KV2013 giver det alle tiders bedste mulighed som støtteparti at få udmøntet dets krav om, at SRSF-regeringen må føre en anden og mere progressiv politik.

Det er der til gengæld ingen reel chance for. Enhedslisten må fortsat balancere for ikke at kompromittere sig for alvor og blive ramt af den omvendte Villy-effekt, som er ved at slå SF ihjel. Men Thorning-regeringen må også tackle den kendsgerning, at den er blevet mere afhængig af liste Ø.

Under alle omstændigheder står liste Ø's strategi og taktik over for en ret så afgørende prøve.

Valget vil ikke ændre meget for kommuner og regioner. Der kan blive flyttet nogle kommaer, men retningen vil være den samme som hidtil: Nyliberale nedskæringer og velfærdsskrump, mere

eller mindre rødpoleret.

I grunden er alle valg under kapitalismen først og fremmest en mønstring af klassekræfterne og en afspejling af styrkeforholdet mellem klasserne, men i en parlamentarisk forvrænget form, og sløret af mediemanipulation.

I et vist omfang fortæller KV2013, at der sker en politisk polarisering i Danmark, en bevægelse væk fra den erklærede politiske 'midte'.

Enhedslistens markant gode valgresultat er en afspejling af en bevægelse mod venstre, der kræver et brud med den 'røde' regerings faktiske politik.

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med

kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet - hver dag

KPnetTV

Reportager fra gaden på youtube

KPnetavisen
Facebook forum

- og tegn abonnement på månedsbladet
Kommunistisk Politik

kontakt: kompol@apk2000.dk

Vend ryggen til regeringens politik

Endnu en EU-dikteret finanslov vedtaget

Finansloven for 2014 blev denne gang aftalt med regeringens faste partnere V og K. Enhedslistens strategi med opbakning om et 'rødt' flertal har endnu engang spillet fallit.

Efter lange forhandlinger med Enhedslisten kunne finansloven falde på plads for regeringen efter en halv dag sammen med Venstre. Konservative blev hentet ind for at skrive under lige før den færdige aftale kom fiks og færdig ud af kopimaskinen.

Alle rammerne for finansloven er lagt af EU, der på forhånd godkender de afgørende politiske spørgsmål som størrelsen af statsgæld, pensionsalder, sundhedspolitik, graden af privatisering osv.

Alt sammen spørgsmål regeringen hele vejen igennem har fået på plads med borgerlige stemmer. En politik bestående af alle de vedtagne 'reformer' som pensionsreform-, dagpengereform, fleksjob- og førtidsreform, kontanthjælpsreform og SU-reform. En lang række angreb på befolkningens flertal og særligt rettet som angreb på arbejderklassens vilkår og rettigheder.

Finanslovs-slagsmålet kommer så efter rammerne er fastlagt til at foregå indenfor et beløb sat af til 'fri politisk kamp'. Dette beløb var i den første skitse sat til 1 milliard øremærket til 'at gøre Enhedslisten tilfreds'. Beløbet blev ifølge regeringen sat op til 10 milliarder over 4 år.

Rød-blå finanslov

I den vedtagne finanslov er den allerede vedtagne vækstplan med dens selskabsskattelettelser, der blev vedtaget med V og K foråret, blevet hentet ind og fremrykket til at træde i kraft allerede i 2014. Der kom intet politisk nyt i forhold til tidligere aftaler. Regeringen har bare holdt sig til hvad der er det centrale i deres politik – nyliberal politik med støtte til erhvervslivet.

Udover fremrykningen af 'vækstplanen' er forskellen på de to finanslove, at bekæmpelse af social dumping og et

forhøjet skattefradrag på faglige kontingenter blev droppet.

Milliarden til ældreplejen, der var lovet Enhedslisten, blev fastholdt, mens der 'effektiviseres' i kommunerne for 900 millioner.

EU-finanslov

En grøn investeringsfond med lån til grønne investeringer på 5 milliarder er droppet, mens en ny naturfond og starttilskud til en letbane i Odense er bevarret.

Finanslovsaftalen har desuden fået indført et afsnit, der betyder, at aftalen om kommunernes bloktilskud i 2015 allerede er på plads mellem regeringen og blå blok nu.

Enhedslistens taktik spiller fallit

Enhedslisten fulgte Dansk Folkepartis gennemprøvede taktik fra tiden som støtteparti til VKO regeringen: At bide sig fast i et konkret krav, der gøres til et knald eller fald-punkt. Noget hvor partiet bagefter kan gå ud og sige 'Vi

gjorde en forskel'. For Enhedslisten blev det til bad to gange om ugen for ældre udformet som et retskrav. Taktikken førte ikke til den forventede 'sejr'.

Regeringen har med aftalen hængt Enhedslisten ud som et uansvarligt parti, der har kastet guld på gulvet og fagtoppen i HK, Dansk Metal og 3F har da også taget handsken op og kvitteret med en fordømmelse af Enhedslisten. Regeringen har vist, hvor de står, og hvordan de ønsker at lægge ansvaret fra sig for deres egen borgerlige politik.

Enhedslistens taktik, som de har fulgt fra deres anbefaling af 'et rødt flertal' ved folketingsvalget i 2011 og gennem hele regeringens levetid, har lagt al protest over i parlamentariske rammer, i Folketing såvel som lokalt i kommunerne ud fra princippet 'stem rødt og vi klarer ærterne'. En taktik der kommer til at betyde passivitet, nedlæggelse af den aktive bevægelse og som resultat en sort/blå politik.

Troen på denne passive strategi må forkastes, så der kan opbygges en aktiv og kæmpende bevægelse, der bryder med nedskæringspolitikkerne og regeringens faktiske politik - uanset partibogstav.

Rød-blå nytårsgave fra 1. januar 2014

Kontanthjælps-reform slår kun på dem der ligger ned

En milliard flyttes fra unge arbejdsløse for at finansiere regeringens vækstpakke. Fra 1. januar 2014 gennemføres en grundlovsstridig forsørgerpligt og landets over 90.000 unge på kontanthjælp mødes med brutale krav om total fattigdom og tvang.

Fra den dato skal de unge eksistere for mellem 2.500 - 5.550 kr. om måneden. Det er hvad de har "alt inklusive", til at betale skat, husleje, mad, el, mobil, sko, tøj, tandlæge, transport og alt det andet. Det skal de klare sig for, ikke bare i én måned, men måned efter måned efter måned. Det er virkeligheden for dem, der stadigvæk kan få de nye tiders overlevelsesydelse. Tusinder vil miste den helt.

Hvorfor? For at finansminister Bjarne Corydon og hele hans rød/blå slæng kunne få penge til bl.a. at sætte selskabsskatten ned og lette afgifter for erhvervslivet i 'vækstpakken', skal der med kontanthjælps-reformen skæres en milliard kroner.

Grundlovsstridig forsørgerpligt

Hvis du er over 25 år og bor sammen med en kæreste indføres gensidig forsørgerpligt. Det er godt nok i strid med grundloven, hvilket forhindrede VK-regeringen i at indføre det i 2002.

Men SRSF-regeringen har det med på det sociale område at få gennemført, hvad de blå ikke har turdet. Regeringens og embedsværkets jurister har rustet sig med juridisk fifleri, men en gruppe kontanthjælpsmodtagere, der står til at miste deres eksistensgrundlag forbereder nu en grundlovssag.

Alene i Københavns kommune regner man med, at 800 familier med børn vil blive direkte ramt, når de fremover mister den enes indtægt.

Fra den ene dag til den anden bliver manges eksistensgrundlag halveret eller helt taget fra dem. Det ville størstedelen af de mest helhedsorienterede, højtuddannede, innovative, gennem-

TEMA Tilbage til fortiden

netværkede samfundsstøtter aldrig kunne klare.

Men det behøver de heller ikke. Det byder dagens nyliberale kapitalistiske samfund kun de fattigste og de fattigste unge. Her slår man kun på dem, der ligger ned. Ind med fattigdomsydelser, tvangsarbejde og meningsløs uddannelseslignende aktivering.

Kontanthjælp afskaffes

Kontanthjælpen for unge under 30 år uden uddannelse afskaffes helt. Nu skal det hedde uddannelseshjælp og derfor være på niveau med den nedsatte SU.

I stedet for den nuværende sats på 3.265 kr. for hjemmeboende under 25 år og 6.767 kr. for udeboende og 10.500 kr. for unge mellem 25-30 år – ryger alle ned på SU niveau som er max. 2.860 kr. for hjemmeboende og max. 5.753 kr. for udeboende. Beløbene er før skat.

Uddannelseshjælp betyder samtidig uddannelsespligt og uddannelsespålæg – ellers lukkes kassen og man får ingen ydelse overhovedet. Det betyder dog ikke, at de unge fremover vil få ret til en erhvervskompetencegivende uddannelse, der kunne rykke dem lidt frem i køen.

73 % af kontanthjælpsmodtagere under 30 år havde ifølge Beskæftigelsesministeriet i 2011 folkeskolen som højest fuldførte uddannelse.

For dem betyder uddannelsespålægget, at de skal stå til rådighed for en indsats, der er rettet mod uddannelse dvs. aktivering. Sådan hedder det i loven. Efter tre måneder kan de få ret til et aktivitetstillæg, hvis de deltager i en uddannelsesrettet aktivitet. Det er den gruppe som regeringen kalder "de ud-satte unge".

De forvandles med denne reform fra "ikke-arbejdsparate" til "aktivitetsparate". Det kommer til at ske med helhedsorienteret tværfaglig afklaring af udfordringer, min bare og et par konsulenter.

10.000 i nyttejobs

For unge under 30 år med uddannelse vil det stadigvæk hedde kontanthjælp. Men med en ydelse sat ned på niveau med den forringede SU. Således at alle bliver ligestillet og 'motiveret'. Hvis de unge skønnes at kunne arbejde sendes de i såkaldte nyttejobs på kommunale arbejdspladser.

Det vil dreje sig om ca. 10.000 unge, såkaldt jobklare kontanthjælpsmodtagere, der næste år skal sendes i nyttejob, ifølge beregninger fra Tænketanken Kraka.

Retsløsheden hersker

Staten giver kommunal- og privat ansatte sagsbehandlere ret til forsat administrativt at fratage unge deres kontanthjælp helt eller delvist. Her hersker retsløsheden. Det er op til den enkelte sagsbehandler, at skønne om den unge er mødt op som forventet eller udeblevet af ugyldig grund.

At man som boligløs ikke har nogen fast adresse til sin post eller ikke har penge til at tanke sin mobil op til opkald eller checke sin e-post ligger udenfor en del middelklasse sagsbehandleres virkelighed.

Med den nye reform kan de unge idømmes skærpet rådighedspligt, dvs. at de skal møde op hver eneste dag hos deres sagsbehandler.

Og med beskæftigelsesminister Mette Frederiksens ord, så skal de unge jo ikke bare tro, at de kan få deres penge bare ved at møde op til kontrol. Fremover skal de kunne fratages deres eksistensgrundlag, hvis man skønner de ikke har været 'aktivt jobsøgende', mens de er i jobcentret.

Det sorte lånemarked

Allerede i dag er en voksende gruppe af

de unge på kontanthjælp havnet i bundløs gæld. Blandt de helt unge enlige på kontanthjælp er ydelsen allerede inden reformen barberet så langt ned, at der ikke er penge nok til forbrug efter faste udgifter.

Det almindelige lånemarked er lukket land for denne gruppe. Så står det grå og sorte lånemarked med skyhøje renter, eller dyre forbrugs lån, tilbage. Og modsat de unge med studiegæld har de ingen udsigt til måske at få vellønnede job senere, som giver dem mulighed for at betale tilbage.

Beskæftigelsesminister Mette Frederiksen (S) siger, at formålet med reformen er, at flere får mulighed for at

blive en del af arbejdsmarkedet og dermed nedbringe det store antal personer, der modtager kontanthjælp.

Det er en ren kynisme. At skæreri de unges kontanthjælp giver ikke flere job. Det giver billigere arbejdskraft, men ikke mere arbejde. Arbejdsløsheden blandt de unge, de ufaglærte og de nyuddannede med mellemlange uddannelser vokser forsat massivt. Det er arbejdsmarkedet, der er "ikke arbejdsparat" til de unge på kontanthjælp.

Kontanthjælpsreformen vil helt klart betyde færre på kontanthjælp, af den simple grund, at flere og flere vil blive nægtet denne sociale ret. Og deri ligger reformens hovedformål. Ny-liberalismens socialpolitik.

EU: Indslusningsløn og nyttejob

Millioner af unge i EU uden arbejde og uddannelse skal i arbejdsordninger på lave satser. Erhvervsuddannelserne skal gøres mere fleksible efter erhvervslivets behov.

EU's statsledere og beskæftigelsesministre mødtes den 12. november til topmøde om ungdomsarbejdsløsheden. Mødet var dels en opsamling på EU's konference 'Reformer af erhvervsuddannelserne i EU' den 11.-12. november og dels en opfølgning af tidligere topmødets beslutning om EU's såkaldte ungdomsgaranti.

EU's ungdomsgaranti er en fælles beslutning om, at alle unge under 25 år uden arbejde eller uddannelse højst må gå 4 måneder, før de bliver sat i en tvungen arbejds- eller praktik ordning, ofte kaldet uddannelses- eller arbejdsmarkeds-parathedens ordning.

Indslusningsløn

I Sverige har man indført en indslusningsløn for unge under 25 år gennem de såkaldte ya-job. Det er ansættelse i en erhvervsintroduktions aftale, hvor man kombinerer arbejde og træning til 75 % af normallønnen.

"Der findes konstruktioner over hele Europa som har lignende ordninger for unge uden erhvervs erfaring, hvor de både får praktik og uddannelse på arbejdspladsen", udtalte den sven-

ske statsminister Fredrik Reinfeldt efter mødet.

TEMA Tilbage til fortiden

Kontanthjælpsreform og nyttejob

Den danske statsminister Helle Thorning har allerede tidligere fået ros fra EU-kommissionen for Danmarks gennemførelse af EU's ungdomsgaranti.

"Danmark har blandt andet gennemført kontanthjælpsreformen for at gøre bedre plads til de unge på arbejdsmarkedet", udtalte statsministeren efter topmødet.

Der fulgte dog ingen forklaring på dette besynderlige udsagn.

Kontanthjælpsreformen afskaffer kontanthjælp for alle unge under 25 år fra 1. januar. Herefter skal de tvinges i jobtræning/uddannelses-aktivitet på den nedsatte SU-sats.

Alle unge under 30 år, der har en uddannelse, skal arbejde i nyttejob for den nedsatte SU-sats, selvom det hverken skaffer plads eller jobs på arbejdsmarkedet.

Statsministeren fik desuden aflagt rapport om regeringens arbejde med

erhvervsskolereformen og den nye flexuddannelse til de mange unge, som de nye adgangskrav vil udelukke fra erhvervsuddannelserne.

Erhvervsskolereform og flexuddannelse

Officielt står 7,5 millioner unge uden arbejde eller kompetencegivende uddannelse i EU. Over halvdelen af dem er helt uden erhvervs erfaring eller praktisk læring.

"Derfor lægger vi særlig vægt på den praktiske læring i implementeringen af ungdomsgarantien, i særdeleshed praktisk læring i form af kvalifikationer som erhvervslivet har brug for", udtalte den litauiske statsminister, der netop nu står for EU-formandskabet.

Den danske regering, uddannelsesministeren og LO har været umådeligt tavse om den kendsgerning, at både kontanthjælpsreformen, SU-reformen og erhvervsskolereformen er EU-dikterede fælles initiativer, som presses ned over danske unge.

De har udelukket muligheden for at sikre helt andre selvstændige løsninger, der kunne ændre unges arbejds- og uddannelsesforhold til det bedre.

Unge lever i et workfare system

Af Dorte Grenaa

"Jeg håber jeg får en elevplads snart, eller i hvert fald et fast job. Så skal jeg have sparet sammen til køre-kort og bil. Så bliver min verden tusind gange større. Så når der kommer nogle penge på kontoen, så skal jeg meldes ind i en fagforening og en a-kasse. (...) Jeg gider ikke kontanthjælp. Jeg føler mig som en nasser. Jeg føler ikke, at jeg har ligeså høj status som folk, der er medlem af en a-kasse." (Ung kvinde, 25 år)

Den massive og hurtigt voksende ungdomsarbejdsløshed er en af de største konsekvenser af den økonomiske krise i den kapitalistiske økonomi. Krisemedicinen i EU med neoliberale nedskæringer og reformer, i et omfang der ikke er set i generationer, har øget ungdomsarbejdsløsheden.

I de sydeuropæiske EU lande er mere end hver anden ung arbejdsløs. I EU som helhed er hver tredje ung uden arbejde.

I den danske politiker- og medievirkelighed ser det jo ikke nær så slemt ud. Når Thorning-regeringen sidder med ved bordet, får regeringen stor ros af EU-kommissionen for den måde, hvorpå den har fået de unge arbejdsløse ud af statistikkerne og ind under diverse workfare ordninger.

Den officielle ungdomsledighed er på 13,2 pct. for de unge under 30 år. pr. 1.7.2013. Hvilket dækker over store kommunale forskelle – i Ishøj kommune er den f.eks. på 18 %. Flere steder er ungdomsledigheden endda fordoblet siden krisen.

Ser man på de 15-24-årige, der er den gruppe, der har den hurtigst voksende arbejdsløshed, ligger de på den laveste beskæftigelse siden Danmarks Statistik begyndte sin arbejdskraftundersøgelse i 1996.

TEMA Tilbage til fortiden

Dagpenge er langt væk

For de fleste unge er dagpenge ikke længere en reel sikring af levevilkår i forhold til arbejdsløshed. Stramningerne i muligheden for overhovedet at komme i arbejde og ind i en A-kasse og kunne optjene dagpengen - og afkortningen af den periode man kan få den - har gjort dagpenge til en eksklusiv ydelse. Senest lægger den nye erhvervsskolereform op til at rykke dagpengene endnu et skridt længere væk.

Alternativet har indtil nu været uddannelse eller kontanthjælp.

Talt ude af arbejdsløshed og kontanthjælp

De officielle arbejdsløshedstal skjuler som bekendt en stor del af virkeligheden.

Den gruppe af unge arbejdsløse, der vokser hurtigst, er unge udenfor arbejdsmarkedet. Gruppen af såkaldte "ikke arbejdsmarkedsparete" kontant-

hjælpsmodtagere.

I dag er mere end hver tredje kontanthjælpsmodtager uden for arbejdsstyrken under 30 år.

De tæller ikke som arbejdsløse, de er ikke en af arbejdsstyrken. Trods mange fine 2020-planer er de talt helt ud. Og det er de også fra 1. januar 2014, når kontanthjælpsreformen træder i kraft. De der har fået en uddannelse kan modtage en nedsat ydelse mod tvangsarbejde i nyttejob. Mens 2/3, som ikke har en uddannelse, kommer over på den nedsatte SU og har uddannelsespligt.

Workfare reformer

Med EU's neoliberale nedskæringspolitik og budgetkrav har vi set de borgerlige og socialdemokratiske regeringer reformere hele det danske sociale system, så det ikke længere har en offentlig solidarisk sikring. Det er sket med milliardbesparelser, hvor velfare er ændret til workfare. Hvor rettighe-der er skiftet ud med aktiverings/arbejdspligt.

Ser vi på reformerne om dagpengene i 2010, efterløn i 2011, førtidspension og fleksjob i 2012, og kontanthjælp og SU i 2013, er der nogle gennemgående hovedtræk med store konsekvenser.

- Satser forringes markant direkte eller indirekte
- Ydelsesperioder forkortes – og man kan nu komme til at stå helt uden forsørgelse
- Adgangskrav strammes, så færre kan

opnå ydelsen.

- Den fremtidige regulering for løn- og prisstigninger er endnu engang forringet
- Retskrav er ophævet. Stat og kommune kan ved administrativ afgørelse fratage ydelse helt eller delvis, eller på anden måde straffe modtagere
- Aktivitetspligt har afløst tilbud
- Princippet om selvstændigt forsørgelsesgrundlag er afløst af udvidet forsørgerpligt

Løn sænkes mod laveste sociale ydelse

Udover at sikre at færre vil modtage stadig mindre ydelser og udover at afskaffe statens forpligtelse til gennem socialpolitikken at sikre alle i sam-

Bliv medlem af Oktober Støttekreds

Støttekredsens formål er at sikre driften og udviklingen af de revolutionære medier -

Kommunistisk Politik, hjemmesiden kpnet.dk, KPnetavisen (facebook) og KPnetTV .

Samt Oktoberbutikkene i København, Århus og Odense

Som medlem bliver man inviteret til spændende arrangementer, udflugter, debatt møder mv.

At være medlem koster 100,- kr. om året - 150,-kr for par.

Brug formularen på kpnet - eller send en mail til stottekreds@oktobernet.dk

Kontingentet indbetales på Oktobers konto (mrk. Medlem)
Bankkonto 1551 - 166 34 271
eller Giro 1-663-4271

fundet tilstrækkelige levevilkår, er der endnu en vigtig grund til reformerne. Nemlig at presse det generelle lønniveau ned, og specielt lavtlønnen.

Tidligere så var dagpenge niveauet ligesom den bund, som lavtlønnen lagde sig efter. Nu er dette ændret til mind-

TEMA Tilbage til fortiden

ste kontanthjælpsniveau med mulighed for at blive endnu længere presset ned.

I dag arbejder tvangsaktiverede voksne for 47 kr. i timen og lærlinge i skolepraktik for 43 kr.

Når kontanthjælpsreformen træder i kraft 1. januar 2014 kan unge under 30 være tvangsaktiverede på arbejdsmarkedet for under halvdelen af det beløb.

Historisk velfærdsparentes

Socialpolitikken har altid været brugt som regulator for arbejdskraften - dvs. kapitalismens behov for arbejdskraft på et givet tidspunkt.

Var der mangel på arbejdskraft, blev der iværksat mange ordninger, der fik folk tilbage i almindelig beskæftigelse. Og omvendt i krisetider røg langt flere over i permanent offentligt regi uden mulighed for arbejde.

Sådan har vi især set det de sidste 50 år i det såkaldte "velfærds Danmark". Men det system vi kender, er ved at blive en parentes i historien.

Systemet har nemlig stort set bygget på, at dansk erhvervsliv havde den arbejdskraft til sin rådighed, der fandtes i Danmark, og hvor en stor arbejdskraftreserve blev holdt *stand by*, så den kunne trækkes ind og ud af arbejdsmarkedet efter erhvervslivets behov.

Det betød samtidig en stærk offentlig sektor, der kunne tilvejebringe offentlig forsørgelse, så man kunne opretholde tilværelsen på udenfor job.

Det var en af de store grundpiller i dansk classesamarbejds politik, der skulle holde arbejderklassen i ro. Ingen af de ting holder længere.

Dansk erhvervsliv har nu arbejds-

kraften ikke bare herhjemme, men i hele EU's indre marked, til sin rådighed. Det ser vi konsekvensen af inden for forskellige brancher. Som i bygge- og anlægsbranchen med udbredt social dumping.

Arbejdsgiverne har i dag brug for en langt mindre dansk arbejdskraftreserve, der skal opretholdes gennem offentlig forsørgelse mellem arbejdsperioder. De kan hele tiden hente billigere og frisk arbejdskraft ind gennem EU's indre marked.

Samtidig har den danske stat reformeret sin social- og arbejdsmarkeds politik, så det offentlige økonomiske sikringsprincip af hvert enkelt individ, af alle borgere, ikke længere er gældende.

I dag kan man helt lovligt miste hele sit eksistensgrundlag. Med nyliberalismen reformeres levevilkårene for de, der ikke kan få arbejde, tilbage til tidligere tiders kapitalisme. Tilbage til fortiden.

Der er nu er der indført forsørgerpligt i familien, som vi kender det fra Sydeuropa og vore oldeforældre.

Hvilket kæmpe tilbageskridt det også er i forhold til den lange kamp, kvinder har ført for retten til en selvstændig indkomst og selvbestemmelse!

Nu hvor det i den nyliberale EU gælder for både mænd og kvinder, kaldes det fremskridt.

Rul reformerne tilbage !

I en udtalelse op til finanslovsforhandlingerne fra Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, hed det:

- Vi kræver, at pensionsreform-, dagpengereform, fleksjob- og førtidsreform, kontanthjælpsreform og SU-reform ruller tilbage og afløses af solidariske ordninger, der kan sikre velfærd og et værdigt liv for alle. Vi forlanger alle de nyliberale reformer efter EU's diktat tages af bordet igen.

- Vi kræver stop for al videre integration i EU og Danmark ud af EU.

(Udtalelse Rul reformerne tilbage- Social genopretning nu. 26. september 2013)

Sundhedsfarlig sygedagpengereform

Afmagt, fattigdom og stress er tre hovedingredienser i at knække folks helbred, forlænge og forstærke sygdomme. Alle tre ingredienser findes i regeringens udspil til sygedagpengereform.

Regeringens reformudspil vil halvere den tid, man kan få sygedagpenge fra 52 uger til 26 uger. Har den medicin ikke gjort en rask, ryger man over på kontanthjælp og mister op til 7.000 kr. om måneden. Det kaldes for, at man overgår til et ressourceforløb.

Uenigheden mellem regeringen og forligspartierne i blå blok står om, hvorvidt der skal sættes en ny varighedsgrænse på kontanthjælpsydelsen. Forligspartierne har, ifølge altinget.dk, givet udtryk for, at de godt kan sælge deres krav om ny varighedsgrænse mod til gengæld, at sygedagpengeperioden bliver sat ned til 5 måneder.

Beskæftigelsesminister Mette Frederiksen (S) mener, at regeringen holder sit valgløfte om et opgør med fattigdommen, gennem at ændre loven så man ikke længere mistede sygedagpengene - den såkaldte varighedsbegrænsning, men blot overgår til kontanthjælpsydelse.

- Det bliver en katastrofe. Det bliver en katastrofe for vores medlemmer, fordi de ikke når at blive raske med de sygdomme, de får i forhold til ryglidelser, skulderlidelser, depressioner eller stress. Man kan ikke nå at blive rask for alles vedkommende på et halvt år. Så risikerer de at falde ud af sygedagpengesystemet og ned på en lavere ydelse, siger Lasse Bjerg Jørgensen, hovedkasserer i BUPL og politisk ansvarlig for sygedagpengeområdet.

10.000 personer mistede sygedagpengene sidste år efter 52 uger pga. varighedsbegrænsningen. Det er en stigning på 20 procent på kun to år, viser en opgørelse fra FTF. Det er langt over de tal, som regeringen er kommet med, for hvor mange langtidssyge der vil miste

sygedagpengene, når perioden halveres til et halvt år.

I høringssvarene fra forskellige fagforeninger og patientforeninger, hvis medlemmer står i problemer til halsen, opfordres regeringen til at lave et helt nyt udkast, der fastholder folk tæt på arbejdsmarkedet. I stedet for, at skubbe folk væk fra arbejdsmarkedet, hvad der vil være konsekvensen af det nuværende reformudkast. Organisationerne stiller samtidig krav om, at alle syge sikres et acceptabelt forsørgelsesgrundlag under hele deres sygemelding, så de kan koncentrere sig om at blive raske eller bedst mulig funktionsdygtige, uden at skulle stresses af systemet og manglende økonomi.

Centrale kritikker

Udkastet til sygedagpengereform er blevet mødt af en række centrale kritikere. Bl.a. at

- Den lovede afskaffelse af varighedsbegrænsning og at finansieringen af reformen betales af de langtidssyge selv.
- Reformen nævner ikke muligheden for at få revalidering, der har vist sig som en af de mest effektive veje tilbage til arbejdsmarkedet.
- Regeringens model skaber økonomisk ulighed blandt syge borgere. Den sætter retssikkerheden ud af kraft ved at opdele de sygemeldte efter tilfældige og subjektive kriterier på trods af at alle ud fra en lægefaglig vurdering er erklæret uarbejdsdygtige på grund af sygdom. Et A og B hold.
- Ressourcerne til vurdering af forlængelsesmulighederne kan bruges langt bedre på at give de langtidssyge en bedre indsats til at komme igennem deres sygdomsperiode.
- Der ligger ingen økonomiske, personale- eller andre ændringer indenfor hverken den sundhedsfaglige eller kommunale sagsbehandling, der kan gøre det sandsynligt, at alle syge kan afklares allerede efter 26 uger. I dag kan det ikke lade sig gøre indenfor 52 uger
- Begrebet ressourceforløb er en glidebane for overgang til en kontanthjælpslignende ydelse for sygedagpengemodtagere. Erfaringerne fra førtidspensionsreformen viser, at de lovede ressourceforløb aldrig blev sat i værk.
- Der mangler afklaring på ,om arbejdsgiveren fremover kun vil modtage sygedagpengerefusion for løn under sygdom i 26 uger, hvilket vil medføre en langt tidligere afskedigelse af sygemeldte end i dag.

Det forventes at en sygedagpengereform vil blive kørt gennem Folketinget inden jul.

”De 9 øjne”: Danmark i tæt samarbejde med NSA

I Danmarks nabolande vælter det frem med afsløringer af ulovlig overvågning af internettet og regeringernes og efterretningstjenesternes samarbejde med USA og NSA (National Security Agency).

I Sverige har Edward Snowdens afsløringer ført til politisk røre, da det viser sig at Sverige spiller en unik rolle i den globale amerikanske spionagevirksomhed i kraft af FRA's tapping af kabler.

I Norge vakte det opsigt og bestyrelse, da Dagbladet i november kunne berette, at NSA overvågede 33 millioner norske mobil samtaler i løbet af en 30-dages periode.

I Tyskland har ikke bare aflytningen af Merkels mobiltelefon vakt vrede. Den tyske regering er dybt impliceret i NSA's spionage. Blandt andet gennem dens samarbejde med spionfirmaet CSC, der arbejder for USA.

I Danmark har det været småt med afsløringerne og småt med viljen til at få sandheden om den danske regerings spionagesamarbejde mod egne og andre landes borgere frem i lyset.

Snowden har afsløret strukturen for det amerikansk-styrede efterretningssamarbejde. USA's spionagetjenester er placeret øverst, anført af NSA. Næste trin er de engelsktalende lande: Storbritannien, Canada, Australien og New Zealand som sammen med USA udgør 'De 5 øjne'.

Danmark er placeret i næste gruppe 'De 9 øjne' som består af Holland, Frankrig og Norge og de nævnte fem engelsksprogede lande. 'Højere' end den nære samarbejdspartner Sverige.

Sverige er sammen Tyskland, Belgien, Italien, Spanien og de ni nævnte med i næste trin - 'De 14 øjne'.

På nederste trin af samarbejdet er

'De 41 øjne' med en hel række lande, der var en del af Afghanistan-koalitionen.

Ydelserne afhænger af øjets placering. NATO-landene Danmark og Norge er endnu vigtigere for USA end Sverige. Placeringen bestemmer også adgangen for de medvirkende lande til amerikanske informationer.

Samarbejdet foregår ikke bare gennem efterretningstjenester og militære institutioner, men også med civile selskaber. En af dem er IT-giganten CSC, som nu står som midtpunkt i den tyske overvågningsskandale. Der er ingen tvivl om, at det samme forhold gør sig gældende i Danmark.

Læs mere artiklen om CSC's virksomhed i Danmark på side 23

Sverige spionerer for USA

Det svenske FRA (Forsvarets Radioanstalt) er en slags søsterorganisation til det danske FE (Forsvarets Efterretningstjeneste) med speciale i elektronisk efterretningsvirksomhed. FRA indgår i et tæt samarbejde med det amerikanske NSA om udstrakt spionage. Blandt andet mod Rusland.

De værste forventninger hos modstanderne af FRA-loven, som Reinfeldt-regeringen gennemtrumfede i 2008 med virkning fra 1. januar 2009 trods massive folkelige protester, er blevet mere end bekræftet af nye afsløringer fra whistlebloweren Edward Snowden, som er offentliggjort af det svenske stats-TV SVT i programmet 'Uppdrag Granskning'.

FRA er officielt en civil myndighed, der hører under det svenske forsvarsministerium og arbejder for regeringen. Den spionerer på al elektronisk data, som passerer Sverige og som den kan få adgang til – og overlader informationerne til den amerikanske spiongigant NSA.

Det har blandt andet betydet, at USA har fået data om Rusland, som NSA

Spionagenetværk

selv betegner som 'enestående'.

I et af de nu offentliggjorte dokumenter fra Edward Snowden, dateret så sent som 18. april i år (2013) hedder det:

"The FRA provided NSA (...) unique collection on high-priority Russian targets, such as leadership, internal politics".

(Dansk oversættelse: "FRA forsynede NSA (...) med en unik samling om højt prioriterede russiske mål, som f.eks. ledelsen og indenrigspolitik").

Under rubrikken "WHAT Partner provides to NSA" ("Hvad partneren (Sverige) forsyner NSA med") anføres "Unique intelligence on Russia". ("Unik efterretning om Rusland").

Betydningen for amerikanerne af den svenske spionage mod Rusland understreges bl.a. af en instruks til NSA-re-

præsentanter i forbindelse med et møde med FRA's ledelse:

"Thank Sweden for its continued work on the Russian target, and underscore the primary role that FRA plays as a leading partner to Work the Russian Target, including Russian leadership, (...) and (...) counterintelligence. FRA's cable access has resulted in unique SIGINT reporting on all of these areas."

(Oversættelse: "Tak Sverige for dets fortsatte arbejde med det russiske mål, og understreg den primære rolle, som FRA har som en ledende partner i Arbejdet med det Russiske Mål, indbefattet det ledende lag, (...) og (...) kontraspionage. FRA's kabeladgang har resulteret i unikke SIGINT-efterretninger på alle disse områder." – SIGINT er indsamling af efterretninger fra elektroniske signaler).

Sverige på linje med UK og Israel

Det vakte stor opmærksomhed i Sverige, da den britiske journalist og forfatter

ter Duncan Campbell i et interview med avisen Dagens Nyheter tidligere i år på basis af Snowdens læk konstaterede, at den upopulære FRA-lov fra 2008 blev til i et internationalt samarbejde mellem USA, Storbritannien og Sverige.

I interviewet siger Campbell:

- Når man lægger alle brikkerne i puslespillet sammen, bliver det tydeligt at Sverige arbejdede sammen med USA og UK med det formål at skabe nye love for masseovervågning på nettet. Sveriges nye love fra 2008 er sammenfaldende med den såkaldte Fisa Amendment Act i USA, som vi nu ved anvendes til at åbne hele den amerikanske del af internettet for overvågning. I Storbritannien blev lignende love lagt frem, men de blev stoppet. Overvågning på internet forekom også inden da, men i mindre skala og med mindre kapacitet. Den samordnede plan om at legalisere efterretningstjenesternes tilgang til internet gennemførtes omkring 2008 og flere lande er siden fulgt efter.

Campbells konklusioner bekræftes altså af de nye dokumenter, som Uppdrag Granskning har fået i Brasilien fra journalisten Glenn Greenwald, som den i Rusland eksilerede tidligere NSA-medarbejder Edward Snowden har betroet offentlighedsloven.

Den svenske professor i efterretningsanalyse Wilhelm Agrell forklarer den amerikanske interesse for FRA sådan:

- Der findes visse kommunikationscentraler fra Rusland som egentlig kun kan tappes via Sverige. Der ser man også hvor betydningsfuld, i et meget større perspektiv, hvor centralt det er med FRA-loven og FRA's adgang til trafik som går via kablerne.

Sverige fastholder officielt sin neutralitetspolitik. Men den er ikke reel, ligesom den ikke var det under den kolde krig, da det var Sovjetunionen som var Målet.

På område efter område er Sverige integreret i NATO og amerikansk strategi – i en grad så det har en stjerne rolle i den amerikanske globale elektroniske spionagevirksomhed.

Alt sammen hemmeligholdt for befolkningen.

Deja-vu

Jeg var blevet pålagt en opgave en fredag aften med en afhentning i Kastrup lufthavn. Vognmandens 'lærlinge' på kontoret havde for længst indprentet sig, hvordan sådan en vagt skulle sælges:

- Du bor jo lige i nærheden, så det er en smal sag for dig!

De kunne godt spare vandet på gåsen; men der var jo timer i det – og jeg sparede penge og tid på den kollektive transport, fordi jeg havde busset hjem.

Det handlede om 4 kørestolsbrugere med hver deres ledsager, som skulle til Holte, hvor bostedet lå.

Jeg havde selvfølgelig rengjort og rigget bussen til med de nødvendige antal bespændinger, så alle kørestolsbrugere kunne transporteres på sikker måde. Jeg indfandt mig i god tid i ankomsthallen – iført min reglementerede uniform (så rejseselskabet kunne spotte mig – hvis de undgik mit 'falkeblæk'), hvor jeg igen kunne overvære modtagelse af mennesker fra alle dele af verdenen af venner eller beslægtede. Der hersker altid en speciel stemning her.

Det ville måske være naturligt at tro, at selskabet i samlet flok ville træde ud i ankomsthallen; men man skal være på vagt: Pludselig står 2 personer i samtale med en kørestolsbruger imellem sig. Jeg henvender mig og spørger til, hvorvidt de 'kan bruge mig'? Jeg bliver modtaget med godt humør. Den lange rejse fra Lanzarote med 4 handicappede havde trukket søm ud, så de var glade for, at der ikke blev tale om unødigt forsinkelse.

Rejsedeltagerne var efterhånden blevet samlet med bagage, og vi begav os ud til bussen. Ledsagerne bestod af en yngre mand i starten af 20'erne og to kvinder omkring 35-40 år samt en lidt ældre kvinde i 50'erne. Det var sidstnævnte - Elsa, der førte ordet; men hun var rimelig forvirret og var ikke til megen gavn.

Bussen blev pakket og passagererne sikkert fastspændt, så kørslen

kunne påbegyndes. Elsa havde placeret sig på sædet ved siden af chaufføren og var stadig lige snakkesalig:

- Det er skam hårdt at være af sted med 4 handicappede i en hel uge. Man er på 24 timer i døgn!

Det generede hende tilsyneladende ikke, at de handicappede måtte lægge øre til, hvilken belastning de udsatte deres ledsagere for ☺

Udtrykket 'man er på' mindede mig om mit arbejde på et dagcenter for nogle år siden. Det er et helt almindeligt udtryk indenfor brancher, hvor man arbejder med mennesker. Og det er hårdt!

Jeg returnerer 'serven' i et forsøg på at være forstående og imødekommende:

- Jeg har selv arbejdet på et dagcenter, og har prøvet det på min egen krop. Jeg synes i øvrigt heller ikke, at lønnen modsvarer indsatsen.

Det skulle jeg aldrig have sagt. Udsgnet fik hende op i det røde felt.

- Der er jo ikke penge til andet.

Det kan være kommunen mener det, men det er i den sidste ende en politisk beslutning, tænkte jeg. Jeg var faktisk rimelig desorienteret over hendes 'kovending'. Jeg faldt fra, - ikke mindst fordi de 3 andre ledsagere glimrede ved deres fravær.

Det lykkedes at få glattet grundigt ud på den lidt anstrengte stemning, inden vi 'landede' på bostedet.

Da bussen var lettet for bagage, kørestolsbrugere og ledsagere, gik det op for mig, at hendes kommanderede tone overfor sine 'kollegaer' afdækkede, at hun var lederen af institutionen. Så tror pokker, at de ikke sagde et ord undervejs.

Jeg fik en væmmelig genopfriskning af mit arbejde på dagcentret, hvor man i rigtig stor udstrækning skulle vare sin tunge. Der hersker på mange af offentlige institutioner en anderledes kultur, end den gælden på industriens – eller for så vidt transportens arbejdspladser.

Reno

**Stop de
rødblå!**

En generation af unge på barrikaderne

Unge arbejdere på Erhvervsskolerne gik i strejke dagen efter kommunalvalget – og også de universitetsstuderende rør på sig. København og Århus har set de største protester siden 1968

Det følger op på SU-reformen der udløste bred modstand

Strejker på erhvervsskoler

Cirka 1000 erhvervsskoleelever i Aalborg gik dagen efter kommunalvalget i strejke for at markere deres utilfredshed med den løn, de får, når de er i skolepraktik. Det samme skete på række erhvervsskoler i København. Dermed markerede de, at arbejderungdommen er i forreste frontlinje i det nuværende opsving i ungdommens kamp.

Erhvervsskoleelever i praktik nedlagde arbejdet, og samtidig blev undervisningen på Tech College i Aalborg blokeret. Eleverne har demonstreret dagen igennem i Nørresundby lige nord for Aalborg.

Skolepraktikelever i København - fra de tekniske skoler på Rebslaggervej, Nørrebro, og Sukkertoppen, Valby, Glostrup og Rødovre - har sluttet sig til strejken. Der er blevet lavet bannerdrop på Uddannelsesmesse i Forum

Erhvervsskoleeleverne har længe forsøgt at sige stop for deres umulige situation, meningsløse uddannelsesforløb og en timeløn på mellem 23-40 kr. i timen. Dagens aktioner drejer sig om at hæve den urimelige lille løn i skolepraktikken.

Lønnen for skolepraktik fastsættes hvert år i finansloven. Hvis man er over 18 år, får man en løn på omkring 6800 kroner om måneden før skat. Det svarer til 45 kroner i timen. Er man under 18 år, er lønnen 23,50 kroner i timen før skat.

Og det er helt uacceptabelt, mener Erhvervsskolernes Elevorganisation:

- Det er mildest talt horribelt. Det er utrolig svært at få hverdagen til at hænge

Morten Ryom - formand for Erhvervsskolernes Elev-Organisation

sammen med den løn. Det synes vi ikke, kan være rigtigt, når man rent faktisk passer et fuldtidsarbejde som håndværker, siger formand Morten Ryom.

Samtidig med den lave ungdomsløn mister elever i skolepraktik op til 200.000 kr. i manglende pensionsindbetalinger.

- Nu har politikerne under valgkampen snakket så meget om kædeansvar og hvor vigtigt, det er at sikre ordentlige vilkår på arbejdsmarkedet. Alligevel har man i omkring ti år accepteret, at man har unge til at gå for 45 kroner i timen. Det hænger sgu ikke sammen, mener Morten Ryom.

Finansloven rummer en erhvervsskole-reform med store forringelser, som EEO kraftigt vender sig imod.

Aktioner på universiteterne

Som en del af SU-reformen blev "studiefremdrift"-reformen vedtaget i vinters. Den består af tiltag der skal få de studerende hurtigere igennem deres uddannelse.

Den 27. november var der protester mod Fremdriftsreformen, også kaldet 'Hurtigere Ud'-reformen, flere steder i landet. 9000 deltog ifølge arrangørerne i protesterne i København, der indbefattede en demonstration på Frue Plads. Der var blokade på universitet fra om morgenen.

Den 5. december nedlagde og blokerede medicinstuderende undervisningen på Panuminstituttet. De fik tilslutning fra andre studerende, der blokerede undervisningen ved Det humanistiske Fakultet – og omdannede instituttet til 'De studerendes universitet' med alternativ undervisning.

Efter de store protester rundt om i landet har regeringen annonceret, at den såkaldte 'Fremdrifts-reform' udskydes med et år.

- Uanset udskydelse eller ej, så vil en udsættelse ikke løse problemerne. Derfor håber jeg også at protesterne vil gøre indtryk på ministeren, og at han vil tænke sig om, siger Mie Sofie Andersen, formand for Studenterrådet ved Københavns Universitet i en kommentar til Modkraft.

- Dens regler vil gøre det svært at have erhvervsarbejde ved siden af studierne. Giv bureaukratiske hindringer for praktik, udlandsophold og orlovsmuligheder. Og ikke mindst vil folk der dumper ikke kun skulle studere i fuld tid, men i fuld tid plus det fag, man er dumpet ud, siger hun.

Løgner om historiske investeringer i uddannelser

I Århus talte Formanden for Studenterrådet, Per Dalbjerg ved manifestationen ved Stakladen 27. november. Han sagde bl.a.:

"I går var vi 700 mennesker til et stormøde lige ovre på den anden side af vejen. Det var FEDT!

Vores manifestation i dag er resultatet af det stormøde. Det var ikke os med titlerne, der foreslog det og det var slet ikke os der har gennemført det – det var jer! En spontan manifestation bygget på en vrede og frustration både mod den manglende handling fra universitetet og en elendig minister med en elendig reform.

Fremdriftsreformen er en regulær katastrofe mod vores uddannelsessystem, den vender op og ned på hele vores måde at studere på. Væk med fleksibilitet, plads til forskelligheder, fordybelse, praktikophold, udveksling, innovation, forskningsår, tid til reksamener og så videre. I stedet er det 60 point eller mere, og hvis ikke - er det ud af døren. Den her reform går ikke bare udover de svageste

– den går ud over ALLE. Næsten alle dumper eksamener og mange oplever helt fair grunde til at afmelde eksamener, men det bliver slut nu. Ingen hensyn til årsager eller grunde – alle bliver skåret over en kam – det er en ren pølsefabrik.

I øvrigt en pølsefabrik som nu skal producere flere, på hurtigere tid, på færre penge. Det holder ikke – vi har i år brugt udtrykket en ungdomsfjendsk regering – jeg vil tillade mig at kalde det en samfundsfjendsk og lystløgner regering – alt den snak om historiske investeringer i uddannelser – det er LØGN. Det er ene og alene en direktionsgruppe, der tror de er leder af en pølsefabrik.

Fremdriftsreformen har vi valgt at omdøbe til: HURTIGERE-UD-REFORMEN, for man skal kalde en spade for en spade. Reformen får den konsekvens at færre gennemfører en uddannelse, og dem der gør, får en af ringere kvalitet. Tilsætter man så de massive besparelser på AU bl.a. grundet bevidst underfinansiering af universiteterne – ja så får man det, man kun kan kalde en katastrofe."

Privatisering af universiteterne kører efter planen

Aarhus Universitet er som resten af landet i en fase af permanent omstilling til den "globale konkurrence" eller sagt med andre ord: privatisering.

Privatiseringstanken har resulteret i et overforbrug for at gøre forretningen større, uden omtanke for at antallet af studerende jo ikke er uendeligt. Nu står den, som på andre af landets universiteter, på en sparerunde, i Århus på 200 mio. kr., fordi krisen også skal udnyttes til at gøre fyringsrunden en smule større end nødvendigt.

Hvor mange stillinger det handler om, vil blive klart den 18. december. Der er lagt op til samtaler om tidlige pensioner op til jul.

Det, der har slået hul i kassen, kan sammenlignes med hvad der er sket i alle de byer, der har bygget eksklusive penthouselejligheder i håb om at tiltrække rige og velbærgede til kommunekassen, men i stedet er endt med en kæmpe gæld.

Det er kort sagt kapitalismens spekulationsøkonomi, der vender tilbage som en boomerang og vælter budgetterne rundt omkring. Det er ikke enkelte tilfældigheder eller en bestyrelses fejltagelser, der alene er skyld i underskud og koks. Det er systemet, der er i krise.

Privatisering i etaper

Universitetsverdenen rammes i disse år af en kombination af forskellige ideologisk funderede angreb, der alle bliver lanceret under mere eller mindre tilforladelige og indiskutable abstrakter som den 'globale konkurrence'.

Den grundlæggende finansiering over finansloven er styret af en taxameter-ordning, der har fået universiteterne til at starte en indbyrdes konkurrence om at skaffe flest muligt elever, og sørge for at få dem igennem studierne på en måde, så pengene udløses.

Taxametersystemet er for nogle år siden blevet suppleret med en treårig bevillingsramme, så der trods alt ikke skete alt for pludselige udsving fra år til år. Men med en indbygget udhulning af taxameter betalingen og dermed en

underfinansiering.

Det koster simpelthen mere at uddanne en studerende, end der bevilges.

Pengene finder universiteterne ved at øge mængden af selvstudier og ved at tage fra de frie forskningsmidler. Forskning skal så i stigende grad finansieres via eksterne kilder, altså underlægges den ideologiske dagsorden, der er knyttet til forskningsmidler fra EU og andre offentlige og private kassesystemer.

Dertil kommer, at der bruges en uhyrlig mængde "administration" på at søge disse midler. Der menes rettelig, at der skal bruges masser af tid på at skabe de rigtige kontakter og udføre lobbyarbejde. Tid der går fra forskning og uddannelse.

Fusioner og forringet kvalitet

For at spare på udgifterne, og for at styrke sig i den indbyrdes konkurrence mellem uddannelserne om de studerende og bevillingerne, har universitetsverdenen oplevet en bølge af fusioner og ekspansioner. Der er opstået nærmest latterlige udbygninger, som Aalborg Universitets indtog i København, og alle uddannelsessteder har fået idiotiske engelsk- klingende navne og forkortelser.

Efter fusionerne er fulgt en sammensmeltning af tidligere adskilte studier.

F.eks. er tre forskellige kemiuddannelser i København, der tidligere var på Landbohøjskolen og Københavns universitet og Sundhedsvidenskab lagt sammen.

Hvor de tidligere var klart fagligt adskilte på et højt niveau, det havde taget mere end 100 år at opbygge, er det nu 'prestige og international anseelse' der

dominerer omtalen. Dvs. penge i mursten og inkompetente ledelser.

Der findes hundredvis af eksempler på alt fra historie og sprog til naturvidenskabelige afdelinger, der er lagt hovedkulds sammen. Den megen omstrukturering og sammenflytning har kostet kassen. Masser af stærke faglige enheder er splittet op og nedlagt, uden at nogen er blevet rigtigt tilfredse med de nye miljøer.

Samtidig har der været et kronisk krav om digitalisering af eksamener og administration, uden at de ny it-systemer har overholdt tidsfrister og budgetter eller alle de andre forhåbninger og rationaliseringsgevinster, der altid klæber til digitalisering.

Som i alle andre sammenhænge er besparelsen foruddiskonteret, og bliver i praksis et underskud der skal dækkes af dårligere undervisning til de studerende.

De studerende er blevet ramt gennem utallige angreb på antallet af undervisningstimer, alt for mange studerende pr. lærer, den stigende mængden af materialer de selv skal købe, gennem forringelser af levebetingelserne og med udhulning af SU og boligforhold. Hvilket selvsagt rammer de, der kommer fra en fattig baggrund.

Med hver ny universitetsreform er kravene blevet skærpet til antallet af beståede eksamener, og de såkaldte evighedsstuderende har længe været en saga blot. Og med de nye reformer der er til behandling nu, med krav om at bestå flere eksamener indenfor afmålte tidsrammer, er der lagt op til, at det kan blive langt mere vanskeligt at gennemføre et studie.

På det offentlige universitet vel og mærke, for hos den radikale minister for universiteterne er der helt klart en ambition om, at man skal kunne betale sig fra at gå en eksamen om. Udenlandske universitetsmonopoler står også på spring for at få lov til at etablere sig.

Universitetsverdenen er blevet en del af en international kæmpeforretning, hvor alt er forvandlet til fabriksproducerede varer på hylderne.

Atomaftale med Iran bremser krisofhidserne - men hvad følger efter?

Den 24. november indgik seks imperialistiske stormagter - USA, EU, Rusland, Kina, Frankrig og Storbritannien - en aftale med Iran om landets atomprogram. Aftalen er midlertidig og løber foreløbig i seks måneder.

Den indgåede Iran-aftale bremser de mest krigsophidsende kræfter. De der allermest er besat af nye direkte aggressioner i Mellemøsten med angreb på især Syriens og Irans selvstændighed. Aftalen udtrykker ikke udsalg af internationalt anerkendte rettigheder.

Tværtimod skal det helst skjules, at aftalen anerkender, at Iran på linje med andre lande har legitim ret til udnyttelse af atomberigelse til fredelige formål.

De mest åbenlyse modstandere af aftalen har været det krigsophidsende Israel, Saudiarabien og de amerikanske neoncons.

I Israel - den eneste atombevæbnede stat i Mellemøsten - kalder premierminister Nethanyahu aftalen for "en historisk fejltagelse" og udtaler efterfølgende, at han ikke afviser, at Israel kan finde på selv at angribe Iran. Andre af krigsophidserne kalder det en ny München aftale (Chamberlain's "Fred i vor tid").

Men efter denne aftale vil det umiddelbart blive svært for Israel, som det hidtil er sket sammen med Saudiarabien, blot at lade situationen eskalere trin for trin og foranstalte angreb Iran mod forventning om amerikansk følgeskab og opbakning. Derfor vil sandsynligheden for israelsk nedtælling til krig mod Iran være meget mindre i den umiddelbare fremtid.

Der er nogen, der spørger om USA, det imperialistiske hovedland, nu er blevet fredelig. Hvad sker der?

Nej, men vi ser ikke længere et styret imperialistisk USA, som blot kan trampe ind med tropper overalt og underlægge sig regimer i Mellemøsten. Krigene i Irak og Afghanistan har udmattet den imperialistiske stormagt økonomisk, militært og politisk.

USA-imperialismen har også meget

andet at se til end Mellemøsten med det stadig større fokus mod øst i kampen for at inddæmme ikke mindst den opkommende supermagt Kina. Og den amerikanske og engelske befolkning er krigstrætte og kan ikke længere så let manipuleres til accept af den 'nødvendige' krig.

Iran

Det så vi, da Obama stod alene tilbage i forhold til et militært angreb på Syrien. Opbakningen kom kun fra Israel, Frankrig og Danmark og USA måtte krigskapitulere – ikke mindst pga modstanden hos den amerikanske og engelske befolkning.

I det hele taget er spørgsmålet om atomkraft ikke den egentlige baggrund bag USA's, Israels og andres mangeårige kampagne mod Iran. Skal man finde svar, må man kikke i retning af spørgsmålet om i hvilken grad landet er villigt til at åbne op for og underlægge sig den amerikanske imperialisme.

Under det USA-venlige shah-styre var USA således indstillet på at udvikle Irans atomenergi. Det atomvåbenspækkede USA har også sikret Israel, Pakistan og Indien atomvåben og har ikke selv til sinds at afvikle atomvåben på trods af løfter om dette.

For dem er de lande i den tredje ver-

den, der kan tillades at få atomenergi eller atomvåben, de kræfter som underlægger sig den amerikanske imperialisme og dens økonomiske interesser. Alternativt kan de blive udsat for sanktioner og en kampagne, som Iran har været udsat for de seneste mange år.

Om den midlertidige atomaftale med lempelser følges op af andre aftaler imellem Iran, USA og de øvrige imperialistmagter, må tiden vise.

For USA ville det være et ønskescenarie, om Iran efterfølgende ville begynde at lukke op for amerikanske økonomiske interesser efter mange års sanktioner. At præstestyret efterfølgende kan finde på at sælge ud af deres selvstændighed kan ikke udelukkes.

Præstestyret er på ingen måde en garanti imod udsalg af nationale interesser. Det så man med Det Muslimske Broderskab i Ægypten. Fra at være på USA's terrorliste blev de, da de kom til magten, USA-imperialismens samarbejdspartner, for siden hen igen at blive forkastet til fordel for militærdiktaturet.

For USA er det ikke afgørende om et land har et præstestyre, om det er shia eller sunni. Varer der flyder frit og adgang til landets naturressourcer er imperialisternes alfa og omega. At det åbner op for økonomisk og strategisk indflydelse og kontrol i området, er det der tæller.

EU's krigsministre sætter tryk på drone og cyper

Fuld tryk på militære droner og EUs krigsindustri og kontrol i luftrummet og cyberspace lød det fra EU's forsvarskomites møde den 19. november. Syv lande har dannet "den militære droneklub" – og Danmarks militære EU-undtagelse omgås endnu engang.

På mødet i EU's forsvarsråd den 19. november blev der truffet en række beslutninger om EU's fælles militærpolitik og krigsindustri.

EUs krigsministerium hedder European Defence Agency - EDA - og ledes af dets udenrigs- og sikkerhedsminister Catherine Ashton. Direktøren er også en kvinde - den franske militær- og sikkerhedseksperter Claude-France Arnould.

Dets bestyrelse udgøres af medlemslandenes forsvarsministre - herunder den danske på trods af det danske 'forsvars-forbehold'.

Ikke mindre end to danske ministre deltog på mødet den 19. november - nemlig forsvarsminister Nicolai Wammen og den to dage senere pludseligt afgåede udviklingsminister Christian

Friis Bach.

Syv lande indenfor forsvarsrådet dannede, hvad Frankrig kaldte en 'klub' til at samordne produktionen af militære MALE droner til 2020. De syv lande er Frankrig, Tyskland, Grækenland, Italien, Holland, Polen og Spanien.

Big Brother EU

I øjeblikket er der forskellige drone-udviklings- og produktionsprogrammer i gang indenfor EU.

EU-kommissionen finansierer og udvikler droner til overvågning af EU's luftrum og grænser i samarbejde med bl.a. den israelske krigs- og aerospace industri.

Franske Dassault, den fransk-tyske koncern EADS og italienske Finmeccanica besluttede i juni at starte deres

eget drone-program.

Et andet droneprogram - "Euro-Ucay" (ubemandet flyvende kamp maskine) - involverer en af række af de samme lande samt Sverige. Frankrig og England kører desuden et 'Stealth' drone-projekt.

Danmark med på den civile/militære side

Trods den danske militære EU undtagelse tilsluttede de to danske ministre Danmark til den anden side af droneprojektet. Der kaldes 'den civile del' af den samtænkte militære/civile indsats.

Sammen med Østrig, Belgien, Tjekkioslovakiet, Frankrig, Italien, Spanien og England er Danmark med i klubben "Joint Investment Programme on RPAS for Air Traffic Insertion", der skal sikre at droner får tilladelse til at flyve sammen med civile fly i det civile luftrum.

I øjeblikket forhindres dette af sikkerhedshensyn for civilfly.

Kontrol af luftrum

Forsvarsrådet besluttede desuden, at sætte en række konkrete beslutninger i

Homeland security

EU vil bruge penge på skæg og blå briller

Hele planeten er EU's interessesfære for brug og salg af kontrol- og sikkerhedsudstyr. Civile og militære opgaver smelter sammen, fra overvågning af naturressourcer til grænseovergange og luftrummet. EU benyttede den store våben- og overvågningsmesse Milipol i Paris til at lancere programmet for de kommende års udvikling af kontrol med borgerne.

EU har en vision om, at civile og militære tjenester skal samarbejde mere. Det er upraktisk, når EU topmøder afholdes eller når verdens rigeste G20 lande kommer på besøg, at de forskellige politi-indsatsstyrker, der skal holde

folk på afstand på jorden ikke kan samarbejde bedre med de militære styrker, der står for at holde luftrummet frit for uvedkommende. Der er et kæmpe potentiale for at bruge flere penge på topmøderne og holde gang i beskæftigelsen, synes EU.

EU har planer om, at samarbejdet mellem det militære og civile kan udvikles til fælles fordel indenfor alle mulige områder. Det gælder f.eks. i redningsaktioner og katastrofehjælp i resten af verden. Her skal civile og militære skal samarbejde mere og have fælles planer og udstyr.

Det amerikanske eksempel med at bruge militæret til nødhjælpsopgaver, og dermed bruge mange flere midler på at sikre, at ingen hjælp kommer i de "forkerte" hænder end i selve hjælpen, er tilsyneladende model for EU kommissionen.

Og det gælder i grænsekontrollen, hvor overvågning og kontrol med varer der skal fortolde, eller af immigranter og terrorister og angreb fra fremmede magter kan komme ud på ét.

Det hele kaldes med amerikansk jargon "homeland security" der dækker over EU's interessesfære på hele planeten og den nærmeste del af rummet, f.eks.

værk indenfor 4 overordnede programmer, der hver indeholder en lang række fælles EU militære projekter. Det drejer sig om:

- Styrkelse af samarbejdet omkring optankning af fly i luften (Air-to-Air Refuelling, AAR)
- Fjernstyring af fly fra pilot på jorden (Remotely Piloted Aircraft Systems, RPAS)
- Satellit kommunikation og cyper forsvar (GOVSATCOM)
- Styrkelse af militære forskning, innovation og industri. Ikke mindst den endelige samordning af udvikling, produktion og brug af EU's landenes luftvåben og flyindustri (European Military Airworthiness Requirements (EMARs)

Beslutningerne skal ses som et led i forberedelse af EU-topmødet den 19.-20. december i Bruxelles, der skal behandle EU's fælles militære og sikkerhedspolitik.

EU kommissionen og EU's udenrigsministre lægger hovedvægten på udvidelsen af EU's militære styrker, samlede civile og militære kapacitet og militær- og sikkerhedsindustrien - inklusive højteknologisk forskning og sikring af energi til krigsmaskinen.

indenfor naturressourcer, energi, kommunikation og transportveje.

Og så handler det om kontrol med borgerne, hvor ny teknologi skal udnyttes til fulde i ambitionen om den totale indsamling og registrering af folks digitale og fysiske aftryk.

I EU's forestillinger er der ingen grænser for dette. I praksis handler det nu i første omgang om at sikre, at virksomheder får del i forskningsmidlerne.

En anden del handler om at arbejde for fælles industristandarder. F.eks. indenfor kommunikations- og overvågnings teknologi mellem EU-medlemslandene og mellem de forskellige militære og civile myndigheder. Forsvarets, politiets og de forskellige sikkerhedstjenesters områder skal ses som ét samlet marked.

Obamas plan: 10 år mere i Afghanistan

Af David Swanson

Da Barack Obama blev præsident, var der 32.000 tropper i Afghanistan. Han forøgede antallet af soldater til over 100.000, ikke medregnet private sikkerhedsfolk. Nu, fem år senere, er der 47.000 soldater. Målt i penge såvel som i død og ødelæggelse er Afghanistan i højere grad præsident Obamas krig end præsident Bush's. Og nu forsøger Det hvide hus at beholde militæret i Afghanistan "til 2024 eller længere".

Afghanistans præsident Hamid Karzai nægter på nuværende tidspunkt at underskrive aftalen. Hans række af forbehold lyder således:

Han ønsker, at USA skal holde op med at dræbe civile og sparke folks døre ind om natten.

Han ønsker, at USA deltager i fredsforhandlinger.

Han ønsker uskyldige afghanske fanger løsladt fra Guantanamo.

Og han ønsker, at USA vil undlade at sabotere det afghanske valg i 2014.

Uanset hvad vi måtte mene om Karzais legitimitet – min egen mening er ikke trykbar – så er dette fuldstændig rimelige krav.

Iran og Pakistan vender sig imod, at bevare 9 store militærbaser i Afghanistan til evig tid, baser hvoraf nogle af dem ligger tæt på grænsen til deres lande. Amerikanske øvrighedspersoner har gentagne gange truet Iran med krig og amerikanske missiler rammer Pakistan i en stadig strøm. Disse to landes bekymring synes lige så rimelig som Karzais.

Den amerikanske offentlighed har i meningsmålingerne år efter år givet udtryk for, at vi vil have alle amerikanske tropper ud af Afghanistan "så hurtigt som overhovedet muligt". Vi betaler 10 millioner dollars i timen på at skabe had og gøre livet mere usikkert for os selv.

Hovedårsagen til dødsfald blandt amerikanske soldater i denne vanvit-

tige operation er selvmord.

Da USA forlod Irak, forblev landet et levende helvede, som også Libyen er det i dag. Men den katastrofe som Irak er i nu, kommer ikke i nærheden af forholdene under besættelsen. Situationen har ikke udviklet sig yderligere dramatisk, som vi ellers blev advaret om, af fortalere for fortsat besættelse.

Humanitær hjælp til Afghanistan – eller til hele verden for den sags skyld, vort eget land inklusive – ville koste en brøkdal af, hvad vi bruger på krig og krigsforberedelser. Og det ville gøre os til den mest elskede nation i verden. Jeg vil vædde på, at vi ville foretrække den udgave, hvis vi blev spurgte.

Vi blev spurgte om Syrien, og svarede i meningsmålingerne, at vi foretrak hjælp, ikke missiler.

Vi droppede missilerne. Kongresmedlemmer fra begge huse og partier sagde, at de hørte fra flere mennesker, mere passioneret og mere entydigt end nogensinde før.

Men vi stoppede ikke med at sende våben, som vi gik imod i endnu højere grad end missilerne. CIA sendte våben til oprørerne uden at spørge os eller kongressen. Og syrerne fik ikke den hjælp, som vi havde ønsket.

Vi bliver ikke spurgte om droneangrebene. Vi bliver sjældent spurgte angående militære operationer. Og vi bliver ikke spurgte om Afghanistan.

Lad os oversvømme kongressen med protester ved hvert eneste nyt krigsfor-slag. Lad os sætte os op imod 10 år mere i Afghanistan.

'Corporate COP19' skulle genoplive kullene

FNs COP-klimakonferencer sniger sig op med stadig nye numre – uden at det hjælper på det globale miljø. Under betegnelsen 'Grøn vækst' er klimapolitik og forureningsbekæmpelse blevet et kæmpe vækstmarked for profit.

COP19-konferencen i Polen er et skræmmeeksempel. Ingen reelle klimafremskridt overhovedet. Fra de polske arrangørers side var det tænkt som et fremstød for – kul!

De lod en stor verdenskonference om brug af "rene kul" afholde netop i Warszawa samtidig med FN's klimakonference

Kritikken haglet ned

Unge aktivister, der er utilfredse med koncernernes enorme indflydelse, organiserede i starten af konferencen en klimaauktion: *Vores klima til salg – Går for højeste bud* i protest mod at en officiel international konference i FN-regi sponsoreres af 13 globale koncerner.

Onsdag udvandrede 132 af verdens fattigste lande fra COP19, mens de anklagede de rige nationer USA, Canada, Australien og EU-landene for at sabotere enhver mulighed for brugbare resultater der måtte have eksisteret på konferencen.

Torsdag udvandrede seks NGO-delegationer fra konferencen. Det var delegationer fra WWF, Oxfam, den europæiske afdeling af Friends of the Earth, ActionAid, International Confederation of Trade Unions og Greenpeace. Bl.a. med det argument, at de ikke ville være med til at give illusioner om, at der med COP19 var taget 'i det mindste et lille skridt fremad'. Det er der ikke.

Den polske miljøminister Marcin Korolec, der var den øverste leder af konferencen, blev fyret fra regeringen og som konferencens leder af premierminister Donald Tusk, netop som de afsluttende forhandlinger skulle komme på plads og miljøministre fra hele verden begyndte at indfinde sig i den polske hovedstad.

Den ny miljøminister skal sætte gang i udvindingen af skifergas.

- Dette er vanvid. Fyringen viser, at premierminister Donald Tusk ikke er ærlig med hensyn til nødvendigheden af en ambitiøs klimaaftale, sagde Maciej Muskat, leder af Greenpeace i Polen, i en kommentar.

'Forurenernes konference'

- Konferencen er faretruende nær ved at ende som 'forurenernes konference', siger to amerikanske klimaforkæmpere Michael Dorsey og Evan Weber. De er forfattere til en nylig udgivet rapport "The Plan: How the U.S. Can Help Stabilize the Climate and Create a Clean Energy Future" om USA's mulighed for at spille en positiv rolle i bekæmpelsen af den igangværende klimakatastrofe.

(Rapporten kan fås på hjemmesiden: usclimateplan.org.)

Michael Dorsey konstaterer:

- FN-processens kransekagefigur Christina Figueres tilbød behagelige figenblade til kulindustriens topchefer. Mens hun afviste at tale med aktivister på den anden side af gaden fra konferencebygningen, fortalte hun kulindustriens direktører og repræsentanter ved den parallelle *International Coal and Climate Summit* i Warschawa, at de havde '*muligheden for at være en del af den globale klimaløsning*'

- Men Figueres glemte at fortælle, at sociale bevægelser ikke mindst i USA og stadig flere udenfor aktivt har besluttet at stoppe forsøg på at samarbejde om genanvendelse af kul. Grupper som Sierra Club' – USA's største miljøorganisation – skiftede strategi for næsten et årti siden for helt at lukke det 20. århundredes industri ned. Sammen med en stribe aktivister, offentlige sundhedspersoner, sagførere og andre eksperter, har de lukket mere end 175 kulfyrede kraftværker på ti år.

I verdens midte (i Ecuador – ved ækvator) og i en atmosfære af internationalt kammeratskab og solidaritet, mødtes Den internationale konference af marxist-leninistiske partier og organisationer (IKMLPO) for at udveksle analyser og erfaringer. Beslutningerne fra mødet vil bidrage til at opfylde den historiske rolle, som tilfalder marxist-leninisterne, de revolutionære, anti-imperialistiske og antifascistiske aktivister, arbejderklassen, de undertrykte folk og ungdommen.

Vores epokes grundlæggende modsætninger tilspidnes

Den internationale økonomiske krise, som udspilles i nogle lande, i særdeleshed i Vest-Europa, og den økonomiske nedgang i andre, er det tydeligste tegn på, at de grundlæggende modsætninger skærpes: Modsætningerne mellem arbejde og kapital; mellem imperialismen og undertrykte folk og nationer; mellem de imperialistiske magter og monopolerne indbyrdes. Der er tale om en cyklisk krise, som udvikler sig oven i den forværrede almene krise for kapitalismen, som begyndte for hundrede år siden.

Den ideologiske og politiske kamp mellem det revolutionære proletariat, som kæmper for socialisme og de reaktionære kræfter, liberalismen og opportunisme, som forsvarer kapitalismen og imperialismen, er også blevet skarpere.

De imperialistiske lande fører an i den økonomiske nedtur. I første række USA, som har nul industrivækst. I Japan er der yderligere nedgang i økonomien. Flere lande i EU står overfor en recession, som viser sig særlig tydeligt i Grækenland, Spanien, Portugal, Italien og Irland, og som truer Frankrig, Belgien og andre stater.

Selv de borgerlige økonomer siger,

Om den internationale situation

Sluterkklæring fra det 19. plenarmøde i IKMLPO

Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer, Ecuador oktober 2013.

at disse lande vil behøve mange år for at nå op til niveauet før 2008 og komme sig igen.

De økonomier, som betegnes som kapitalismens vækstmotorer: Kina, Indien og Rusland befinder sig i en opbremsningsproces. Denne opbremsning viser sig ikke mindst i Brasilien, som fortsætter sin tilbagegang.

De afhængige lande i Latinamerika, Afrika og Asien lider i mindre grad under krisevirkningerne, men på grund af de høje priser på råvarer, naturressourcer og landbrugsprodukter, opviser de en ujævn vækst. Monopolselskaberne, de imperialistiske lande, det lokale borgerskab og deres regeringer kaster krisens byrde over på de arbejdende masser, på folket og ungdommen.

I alle lande i verden ser vi at udbytningen af arbejderklassen øges, med forbedring af konkurrenceevnen som påskud. I Europa er der masseafskedigelse af arbejdere, lønnen presses ned ved diktat osv. Midlertidige ansættelser og fleksibilisering breder sig som midler til at sikre maksimal monopolprofit.

Migranterne rundt om i verden er ofre for denne politik, de møder desuden diskriminering, fremmedfrygt og racisme. De bliver fremstillet som fjender af de indfødte arbejdere, som giver dem skyld for voksende arbejdsløshed, de er billig arbejdskraft, som kapitalisterne bruger for at øge kapitalakkumuleringen.

På landet bliver betingelserne for liv og arbejde stadig værre som følge af prispolitikken og frihandelsaftalerne, som er til gunst for landbrugsmonopoler. Landbrugskapitalen udvikler sig hånd i hånd med den øgede monopolisering af jorden. Landbrugsproduktionen og erhvervsudviklingen er baseret på ekstrem udbytning af arbejderne på landet og den imperialistiske afhængighed, som de fleste lande er underlagt.

De unge bliver ramt af, at det offentlige uddannelsesstilbud bliver snævrere og delvis kommerialiseret, skoler omdannes til producenter af billig arbejdskraft i kapitalens tjeneste. Enorme mængder af unge mennesker, indbefattet studenter med universitetsgrad, slår følge med millioner af andre arbejdsløse.

Mens de store finans- og industrimonopoler fortsat bliver tilgodeset med offentlige midler, skæres der drastisk ned på velfærdsbudgetterne, penge til offentlig sundhed, uddannelse, bolig osv. Optjeningsårene for at kunne gå af med pension er forøgede, og i nogle lande er der også gennemført lønnedskæringer og forlængelse af arbejdsdagen.

IKMLPO Verdensmøde 2013

Krisen er af et sådant omfang, at imperialismen og regeringerne tyr til en stadig mere brutal, aggressiv og undertrykkende politik, vendt mod arbejderklassen og folkets brede lag.

Kapitalen tyr til mere og mere autoritære og undertrykkende metoder

Ved siden af den økonomiske krisen gennemlever borgerskabet en politisk krise. Den giver sig udtryk i at dets institutioner, det borgerlige demokrati, politik som sådan og de politiske partier i særdeleshed er i miskredit

Et eksempel på denne virkelighed er den lave valgdeltagelse i mange lande, mangelen på tillid til borgerskabets traditionelle politiske partier, de reformistiske og socialdemokratiske partier indbefattet. I flere lande fører denne situation til skuffelse og utilfredshed hos masserne, til søgen efter alternativer for forandring, som ofte er borgerlige

alternativer ikklædt begreber som 'venstre', 'demokratisk socialisme' og 'det 21. århundredes socialisme.'

Utilfredsheden baner også vej for nye reaktionære kræfter, i nogle tilfælde fascistiske, fundamentalistiske og populistiske, som på demagogisk vis bliver fremstillet som alternativer for forandring.

Ved siden af mistilliden til de nationale borgerlige institutioner forekommer endvidere tabet af prestige for 1 internationale agenturer for kapitalisme og globalisering som IMF, WTO, NATO, EU, FN osv.

Masserne er endnu ikke kommet til et punkt, hvor de fuldt ud kan udskille de partier og kræfter, som repræsenterer deres interesser. Årsagen er i første række indflydelsen fra reaktionære ideer, imperialismens og borgerskabets ideologiske offensiv, som gør, at folk mister interessen for kampen om magten og forholder sig ligegyldige. Dermed kan herskerklasserne fortsætte med at manipulere masserne og magten. En anden årsag er forskellige former for opportunistiske og revisionistiske og deres aktivitet, og selvfølgelig svagheit og mangler hos den revolutionære venstrefløj.

Et andet udslag af denne udvikling er, at luften er gået ud af de såkaldte progressive regeringer, især i Latinamerika, som har vist deres ideologiske og politiske begrænsninger. I deres egen skab af kriseadministratører gennemfører de tiltag, som rammer folket og

kriminaliserer social protest. I nogle tilfælde fremtræder de som venstre, som tilhængere af revolution, af socialisme, for at forcere deres projekt for kapitalistisk modernisering frem.

Generelt er vi vidne til en proces med forstærkede autoritære træk, en udvikling af statslig terrorisme i den borgerlige magtudøvelse, fornægtelse af national suverænitet og folkenes ret til selvbestemmelse, indskrænkning af borgerlige og demokratiske rettigheder, kriminalisering af social og folkelig kamp og gradvis afskaffelse af de rettigheder og friheder, som folk har vundet gennem mange års kamp.

Skærpet kamp for nyopdeling af verden

Imperialismens manglende evne til at løse sin egen krise, samt de enorme ofre som folkene og de arbejdende masser bliver afkrævet, tvinger den til at søge andre former for løsning. En af disse er forberedelse af nye imperialistiske krige, voksende militærbudgetter, besættelsestropper i lande, der er rige på naturressourcer, og som ligger i geostrategiske områder, som Afghanistan, Irak, Libyen, Congo, Mali. Dette fremtvinger så igen nye militære krigs-eventyr.

Denne situation er specielt tydelig i Afrika, et kontinent med enorme natur- og landbrugsressourcer, hvor imperialismen forbedrer den teknologiske udvinding for at prøve at komme ud af krisen, og i Mellemøsten for kontrol og udnyttelse af energiresourcerne.

I disse dele af verden er modsætningerne og rivaliseringen mellem de imperialistiske magter og monopolerne påfaldende. De viser tendensen til en større polarisering mellem USA og EU på den ene side og Kina på den anden. Rusland er med i kampen for sine egne interesser, mens BRICS (*Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, o.a.*) tegner sig som en ny blok for verdensherredømme.

I Syrien har en politisk og militær konflikt udviklet sig, som omfatter hele befolkningen. Den har ført til en re-

aktionær borgerkrig, som er påskud for imperialistisk og zionistisk intervention. Blandt andet den internationale opinion, de forskellige imperialistiske landes særinteresser, fordømmelsen fra demokratiske sektorer og tillige fra flere regeringer og enkeltpersoner har midlertidigt bremset for denne intervention. USA har bare formået at få Frankrig, Israel, Saudi-Arabien og Tyrkiet til at deltage direkte i denne aggressionskrig. Vi bemærker, at i denne konflikt fik USA ikke støtte fra den britiske imperialisme, som i alle årene har været en betingelsesløs allieret.

Samtidig har vi set en mere aktiv rolle for Rusland på diplomatisk og militært niveau. Sammen med USA kom Rusland til et forlig om konflikten i Syrien, helt over hovedet på folket og arbejderne, som skal affinde sig med de udenlandske magters planer. Princippet om folkenes selvbestemmelse er endnu en gang blevet forhånet og trampet på af de imperialistiske lande.

Den økonomiske krise, den grove udbytning af de arbejdende masser samt den imperialistiske krigs- og udplyndringspolitik fører til, at millioner af mennesker tvangsfordrives fra deres lande og flygter fra krig, vold og elendighed og leder efter en bedre fremtid. De møder lukkede grænser, i hundredvis dør under overfarten, og hvis det lykkes dem at nå deres mål bliver de mødt med den mest grusomme undertrykkelse og udbytning. De bliver misbrugt og mishandlet af de samme imperialistmagter, som er ansvarlige for ruineren af landene, de er flygtet fra.

Begivenhederne i Syrien, andre hændelser i Afrika, Asien og Mellemøsten ligesom den kinesiske økonomiske ekspansion skærper de interimperialistiske modsætninger. Kina vinder fodfæste med en aggressiv eksportpolitik, med

Demo i Ecuador anført af det marxistisk-leninistiske PCMLE, som var vært for konferencen

vigtige investeringer i afhængige lande og ved at besidde amerikanske statsobligationer (Kina er blevet USA's største kreditor). Desuden udbygger Kina sit militære arsenal.

Det er ingen tilfældighed, at USA har givet prioritet til den asiatiske region som et strategisk område og koncentrerer sin militærmagt for at opretholde sin overlegne stilling.

Arbejderne, folkene og ungdommen giver svar på tiltale

Imperialismen og borgerskabet vælter krisens byrder over på arbejderne, folkene og unge i alle lande, både imperialistiske og afhængige.

Men folk forholder sig ikke passive, de udvikler deres kamp og organiserer sig. Arbejderklassen og ungdommens vedvarende og vigtige kampe i Tyrkiet, Brasilien, Egypten, Tunesien, Portugal, Kina, Bangladesh, Colombia, Chile, Grækenland og Spanien er blandt dem, som særligt udmærker sig.

Aktioner mod systemet fra store dele af de unge og mellemlag i forskellige regioner følger sig til arbejdernes modstand, kampe som er gået ud over rent økonomiske krav.

I de sidste måneder har der været gigantiske bølger af massekampe i protest mod det herskende system. Selvom de ikke har revolutionære mål, åbner de perspektiver for en ny situation, de opmuntrer de progressive og revolutionære kræfter.

Kort sagt: I alle lande udtrykker folk deres utilfredshed, de protesterer og leder efter en vej ud af problemerne, de er oppe imod.

En vigtig kamp som arbejderne, folke og de unge fører mod diktaturer og tyranni, har taget form i Nordafrika og Mellemøsten. I Tunesien og Egypten vokser modstandskampen mod imperialismen og reaktionen til trods for alle de ressourcer, som bruges til at prøve at lamme kampene og aflede dem fra den revolutionære vej. Anvendelsen af islamiske fundamentalister, statskup og direkte militærinterventioner er nogle af de former og afledningsmetoder, som anvendes af de reaktionære kræfter.

IKMLPO er en organisk del af arbejderne og folkene, som kæmper for deres rettigheder, for deres sociale og nationale frigørelse. Vi påtager os vores forpligtelse til at være, hvor kampene bliver udkæmpet; vi støtter dem, så de kan gå videre fremad mod deres endelige mål. Specielt støtter vi den kamp, som føres af folket i Tunesien, hvor vores søsterparti og Folkefronten kæmper for at opnå revolutionens mål og folkemagt.

Kommunisternes opgaver i den nuværende situation

I disse stormfulde tider i klassekampen er det op til os at udvikle politik og opgaver, som svarer på følgende spørgsmål: Hvad er den sociale kraft, som er i stand til at vinde over imperialismen, borgerskabet og reaktionen? Hvem bør lede kampens store og små bølger? Hvilken slags samfund har arbejderne brug for til erstatning for dette døende system?

For at give svar på disse spørgsmål er det nødvendigt at konsolidere, udvikle og opbygge det kommunistiske parti som arbejderklassens fortrosparti. Det må være en fast bestanddel i massekampens smeltedigel. Under alle omstændigheder må vi arbejde for at forene disse kampe, hvad enten de er organiserede eller spontane, og lede dem frem mod den sociale revolution.

Vi har til hensigt at styrke mobiliseringen og organiseringen af de udbyttede og undertrykte masser alle steder, idet vi gør brug af alle former for kamp og organisering, som svarer til de konkrete betingelser.

Det er af grundlæggende betydning at fremme enheden mellem arbejderklassen og bønderne, samt mellem alle lag som er undertrykt af kapitalismen og af andre før-kapitalistiske former for udbytning, under ledelse af arbejderklassen og dens parti. Vi understreger vigtigheden af at fremhæve det bedste arbejde på dette felt for at klargøre spørgsmålet om folkefronten og fremme arbejdet med dens opbygning under de konkrete betingelser.

Vi må vie ungdomsarbejdet særlig opmærksomhed og give de unge, som er gået på barrikaderne i en stærk social og politisk kamp, en revolutionær retning for kampen, de fører. Vi må yderligere styrke arbejdet blandt arbejderklassens kvinder og kvinderne fra folkets rækker, som udgør mere end halvdelen af menneskeheden, og som mærker følgerne af fyringerne, jobusikkerheden osv. og besidder et stort revolutionært potentiale.

I diskussionen om arbejdet med arbejderklassens kvinder og kvinder fra folkets rækker understreger vi behovet for at bygge en bred bevægelse af demokratiske, anti-imperialistiske og revolutionære kvinder med sine egne målsætninger.

For øjeblikket er vores bestræbelser rettet mod organisering og styrkelse af folkefronter som et nødvendigt redskab for at forene og mobilisere de brede masser mod imperialismen og reaktionens planer. Det er fronter og koalitioner, som samler sig omkring et fælles program, som forsvare arbejderklassens, de arbejdende massers og folkernes interesser.

Læren af marxismen-leninismen og vores partiers praksis fortæller os, at vi må kæmpe hele vejen igennem mod alle udslag af sekterisme, mod afvigelser til højre eller til venstre, at vi står fast på principper samtidig med at vi tiltemper en smidig taktik.

For at løse opgaverne det nødvendigt at kæmpe ideologisk og politisk mod imperialismen og borgerskabet, så vel som mod klassesamarbejdsfolkernes holdning og praksis, som påvirker arbejderne og folk med revisionisme, opportuniste, reformisme og andre former, som forvirrer og afleder dem fra målet om den socialistiske revolution og demokratiske folkerevolutioner.

Vi må organisere en større offensiv omkring hvad begreber som venstre, den sociale revolution, socialisme og kommunisme indebærer. Vi må vidt og bredt sprede de forslag, som vi kommunister har, vi må konfrontere og afsløre, hvad kapitalismen og dens repræsentanter har gjort mod arbejderne. Ikke mindst i disse tider, hvor de prøver at tilbagerulle et århundrede med sociale og demokratiske landvindinger.

I 2014 er det 20 år siden IKMLPO lancerede sin verdenserklæring, sin forpligtelse til at fremme enheden i den internationale kommunistiske bevægelse, til at give et afgørende bidrag til at marxismen-leninismen bliver en materiel kraft blandt arbejderne og folkene for at bekæmpe imperialismen og kapitalisme og etablere socialisme og kommunisme som samfund med fuld frihed og velstand for folkene.

IKMLPO opfylder sin rolle med beslutsomhed. Konferensen har opnået vigtige resultater, omend fortsat utilstrækkelige. Vi bekræfter atter vores revolutionære forpligtelse til at konsolidere og udvide den internationale marxistisk-leninistiske bevægelsen for at sikre en internationalistisk, revolutionær ledelse af kampene, som føres af arbejderklassen, folkemasserne og verdens undertrykte folk.

Ecuador, oktober 2013

Jul med digte i Århus

Jul med digte
i Oktober Bogsalg
Fredag den 20. december kl. 15 - 17

Ny Munkegade 88, kld.
8000 Århus C

Oktober Bogsalg og Oktober Støttekreds byder på julehygge m. æbleskiver og varmedrikke, og dertil et udvalg af enestående lyrik og masser af andre tankevækkende og betænksomme bøger. Tomas Dalgaard præsenterer sin nye digtsamling **RETTIDIG ØMHED**.

Tomas Dalgaard har været aktiv på digterscenen i Århus siden slutfirserne og har deltaget i oplæsninger og har optrådt sammen med moderne balkanmusik og på fredsdemonstrationer og utallige andre sammenhænge.

Digteren spænder vidt, mens han spidder sig selv og verden, med satire med hjertevarme.

Drømme er fantastiske

I drømme kan man gå ud over kanten og komme tilbage
Man kan gøre alt det man ikke kan i virkeligheden
Jeg har været en tur rundt om månen i lotusstilling
Det tog tre sekunder
Mit skaldede hoved var en raketudstødning
Jeg har haft hænderne i et hult træ
Hvor tre fugledderkopper kravlede rundt på en cigarkasse med en hemmelighed i
Været til tovtækning konkurrence på en hvalfanger båd i ishavs
Blevet snittet i småstykker af min egen mor med en køkkenkniv
Mistet tænderne der faldt ud af munden på mig som i en tegnefilm med Tom og Jerry
Gået ind i rum der blev mindre og mindre så jeg til sidst skulle kravle
Jeg har været forfulgt af rockere og egenhændigt kvalt dem
Hældt kogende tjære ud over dem
Været Bruce Lee karatemester
Selv om jeg i vågen tilstand ikke engang kan stå på et ben uden at miste

balancen
Drømme er fantastiske
De gør os til Supermand
Modig og mægtig stærk
Alt det vi i virkeligheden ikke er
Drømme gør os uovervindelige
Jeg er faldet fra de højeste bygninger uden at slå mig
Vågnede mens jeg i mægtig fart suste ned fordi det kildede i maven
Jeg har haft opium drømme underlige drømme og almindelige drømme
Jeg har haft visioner om at vi gik ind i underets og bjørnens årti
Det er efterhånden lang tid siden
Det ser mere ud til at vi er gået ind i egoismens og bilismens årtusinde
Men det er ikke en drøm
Det er et mareridt

Tomas Dalgaard
RETTIDIG ØMHED

Mennesket

og dets arbejde indvirker og påvirker naturen og dets omgivelser, og i generationer var dette en proces til begges fordel.

Naturen kunne omstille og restituere sig selv. -

Så begyndte den systematiske udplyndring af jord og natur ved kapitalismens opståen - og udbytningen af den enkeltes arbejde og arbejdskraft så sin begyndelse - alt udmøntet i et ord: Profit.

Dette har påført naturen uoprettelige skader i generationerne fremover -

og det enkelte menneskes arbejde systematiseret i arbejdsbrigader med uoverskuelige arbejdsbyrder, der gør mennesket lige fremmed

over for medmennesket, som det system de plages at arbejde under.

N.B.

Hvilke personlige data overføres i Danmark af CSC for kommuner, regioner, stat mm. :

Helbredsforhold, herunder misbrug af medicin, narkotika alkohol m.v. - Strafbare forhold - Væsentlige sociale problemer - Seksuelle forhold - Racemæssig eller etnisk baggrund - Politisk overbevisning - Religiøs overbevisning - Filosofisk overbevisning - Fagforeningsmæssige tilhørsforhold - Fagforeningsmæssige forhold

Hvad bruges data bl.a. til:

Patientbehandling og registrering - sygesikring - sygedagpengeforsikring - politiets kontrol og tilsyn - politiets forebyggende og strafferetslige virksomhed - Schengen - personaleadministration - pas og kørekort - folkeregister - it-system administration - sagsbehandling - kommunal sundhedsindsats - tildeling af hjælpemidler - økonomiske ydelser - omsorgsydelser - sikrede afdelinger for unge - social og socialpsykiatriske tilbud - skolepsykiatriske center - skat - ligning - ejendomsregistrering - forsvarets journal og sagsbehandling - generalauditoriets sag og dokumenthåndtering - pensionsstyrelsens statistiske opgørelser - biblioteksservice - kort og matrikelstyrelsen - støttet boligbyggeri - CPR - kirkebogsførelse - SU-administration - færdselsstyrelsen - datatilsynet.

I alt 203 offentlige databaser administreres af CSC.

Ørnens øje: CSC

CSC Danmark er igen kommet i søgelyset. En tidligere højtstående officer i NSA, Thomas Drake, siger ifølge Politiken 23.11.13 at CSC er ”dybt involveret” i efterretningstjenestens arbejde, og at der er stor fare for, at følsomme danske data overleveres til NSA.

At CSC International er en sikkerhedsrisiko sandsynliggøres af fakta.

En fjerdedel af CSC's indtægter stammer fra Department of Defence, de har stillet private Gulfstream-fly til rådighed for fangetransporter i 2004-5, det anslås at 70% af USA's efterretningstjenestes budgetter går til betaling af private aktører via udlicitering, herunder CSC.

DynCorp, en virksomhed knyttet til CIA med speciale i militære operationer, teknologiske tjenesteydelser og salg af nutidens lejesoldater, var ejet af CSC et par år fra 2003.

CSC beholdt teknologi og teknik afdelingen efter frasalget.

BT skrev den 27. november at

”Den danske regering blev midt i 90'erne af Forsvarets Efterretningstjeneste utvetydigt advaret imod at overlade kontrollen med følsomme og tophemmelige oplysninger om dansk forsvar til det amerikanske IT-selskab CSC, der arbejder tæt sammen med den amerikanske regering og den omstridte sikkerhedstjeneste NSA.”

CSC er en verdensomspændende amerikansk IT-virksomhed med en indtægt i 2010 på over 80 milliarder kr. Virksomhedens kerneydelser er alle former for journal- og sagsbehandlingssystemer, specielt til brug i den offentlige administration, herunder sundhed, statsapparat og forsvar samt outsourcing og datalagring.

Da det stats- og kommunalt ejede aktieselskab Datacentralen i begyndelsen

af 1996 blev privatiseret og aktierne solgt, blev CSC ejer af en virksomhed, der blandt andet tog sig af CPR-registrering, toldbehandling, skatteopkrævning og ligning, bygningsregistrering mm., samt en del opgaver for politi og forsvar.

For at sikre back-up af disse data oprettedes dengang to ens lagringer af data, én i Danmark og én via direkte kabelforbindelser på amerikanske servere. CSC Danmark huser i dag et af CSC's 7 globale cloud-enabled datacentre.

Version2 skriver 25. november:

Ifølge New York Times har NSA købt sig adgang til servere i et eller flere danske datacentre, under programmet Packaged Goods. Det samme er sket 13 andre steder på kloden, og med hjælp fra disse servere - sandsynligvis ved at sende data rundt - forsøger NSA at gennemskue, hvordan internettrafik bevæger sig rundt i nettets backbone verden rundt. Disse oplysninger kan efterretningstjenesten for eksempel bruge, hvis et af de andre NSA-programmer gerne vil overvåge bestemte landes internettrafik og skal finde et oplagt sted at sætte ind med.

Den 25. november i år annoncerede CSC Global en ny software: En udvidet sikkerhedsservice med avanceret trusselsregistrering (ATD), som aktiveres af virksomhedens globale netværk af

sikkerhedscentre. Sammenholdt med ovenstående er det voldsomt foruroligende.

John Walsh, adm. direktør gav herefter i en intern mail de ansatte besked på at klappe i overfor pressen.

Mon fru statsministeren nu alligevel har tænkt sig at kigge lidt på risikoen for amerikansk spionage?

Indtil 1999 havde aktieholderen staten altid et medlem af bestyrelsen, måske CSC og staten stadig er pot og pande?

GBe

Se også grå boks side 22

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

Åbningstid:

Man-tirs-tors 14-18

Onsdag og fredag 14-16.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Man-, ons- og fredag

12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

Nelson Mandela 1918-2013

Han var sit lands første sorte præsident, og blev landsfader for hele nationen med en politik for forsoning mellem de tidligere fjender - mellem apartheidregimets brutale forbrydere og 'terroristerne', der med og uden våben kæmpede for en retfærdig sag.

Han trådte ind på den internationale arena og blev en tiljublet statsmand i perioden efter murens fald og etableringen af den såkaldte 'ny verdensorden'. I medierne blev han til en ny udgave af både Gandhi og Martin Luther King og et varemærke for en ny global historisk periode med politiske og sociale fremskridt, hvor retfærdigheden sejrer uden brug af vold.

Den sydafrikanske apartheidmodstands førstemand Nelson Mandela var gjort af det stof, der skaber myter.

Han var frihedshelten, der efter 27 års indespærring som dømt terrorist på Robben Island kunne gravlægge det mest brutale racistiske mindretalsregime på kloden.

Den varede ikke så længe. Holdt ikke engang Mandelas præsidentperiode ud. I 2001 indledtes en ny periode med uafbrudte imperialistiske krige.

I Sydafrika forsvandt den politiske apartheid. Den ideologisk eller religiøst begrundede institutionaliserede

forskelsbehandling og undertrykkelse fortsatte hos apartheidregimets allierede Israel.

Dets øvrige allierede – fra USA til de gamle kolonimagter i EU – hylder nu Mandela lige så kraftigt, som de engang fordømte ham og hans kampfæller som terrorister, mens de modarbejdede boykot og sanktioner mod det hvide terrorregime.

Det skal også nævnes, at anden del af det store flertals frihedskamp i Sydafrika endnu er langt fra at være gennemført. Social og økonomisk ligestilling og fremgang er ikke opnået. De grundlæggende magtforhold er ikke ændret. Tværtimod er uligheden blevet endnu større.

Det kræver en ny social revolution fra flertallet af sydafrikanere, de sorte arbejdende, der tynges af fattigdommens og den sociale uligheds åg, og deres hvide klassefæller.

Det kræver et opgør med det herskende økonomiske og politiske system.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 12 - 2013

TEMA: Tilbage til fortiden

*Verdenshistoriens største løgn
s. 2*

*KV2013: Status quo og
bevægelse mod venstre s. 3*

Endnu en EU-finanslov s. 4

Unge i et Workfare system s. 6

De 9 øjne: Net af spionage s.10

*En generation af unge på
barrikaderne s.12*

*Privatisering af universiteterne
s. 14*

Big Brother EU s. 16

*IKMLPO: Om den internationale
situation s. 18*

CSC: Ørnens øje s. 23

Verden ifølge Latuff

Husk Nelson Mandela!